

Varme for det Forslag, som de selv har gennemført, eller for den Ordning, som de selv kæmper for. Jeg synes nærmest, de lignede den Filmsskuespiller, som „er bange for Piger.“ De stod og fortalte, at de foragtede Krigen og sandelig ikke elskede Militærvæsenet, de var imod Militarismen, Militarisme var endogsaa et Skældsord, som de ikke paa nogen Maade kunde forlige sig med. Med andre Ord, de er lunkne overfor deres egen Sag, de er imod vor, men i Virkeligheden har de ikke nogen Kærlighed til det Standpunkt, de selv kæmper for.

I gamle Dage hørte vi jo noget helt andet, da hørte vi, at vi bør falde paa Ærens Mark eller kæmpe til sidste Mand. Det hører vi ikke mere, og hvorfor? Nej, for hvis det ærede Medlem Hr. Brorsen, som sidder paa 36 Stemmer i Ribe-Kredsen, havde sagt noget saadant, saa havde de let over hele deres glatte Ansigt i Ribe-Kredsen; i den Kreds, hvor Jens Busk i sin Tid kæmpede, er der saa vist ingen Jordbund for Militarisme, og jeg forstaar derfor godt, at det ærede Medlem Hr. Brorsen tager en vis Afstand fra det Militærvæsen, som han ellers skulde forsvare. Og det ærede Medlem Hr. Pürschel tør heller ikke komme til Randers med nogen Begejstring for Militærvæsen. Det ærede Medlem er en Gang flyttet fra Viborg til Randers for at være sikker paa at redde Pladsen, og jeg er bange for, at han kommer til at flytte en Gang til, hvis han optræder med Begejstring for Militærvæsen.

Nej, det er lutter Lunkenhed, og det er det, fordi der ikke i den arbejdende Ungdom her i Landet er nogen som helst Interesse for Militærvæsen eller for et militært Forsvar. Tidligere var det jo en Ære at være Soldat, nu slaas man om at blive fri for det; man vil hellere end gerne skubbe sig fra det, hvis man kan, og hvis een bliver fri, er der straks ti, der er misundelige paa ham og løber til Pressen og klager over, at det ikke var dem, der blev fri. I gamle Dage var det den højeste Lykke for en ung Mand at faa sit Navn paa et Pibehoved med en militær Uniform ved Siden af; men den Kærlighed eksisterer aabenbart ikke længere, og jeg forstaar derfor godt, at der er Maade med Begejstringen hos de ærede Medlemmer. Men hvis det er anderledes, hvis de har nogen Kærlighed til og Tro paa det Militærvæsen, de kæmper for, hvorfor vil de saa ikke tage Folkeafstemning? Hvorfor vil det ærede Medlem Hr. Brorsen, hvis han virkelig tror, at der her i Landet er Ænske om at beholde Militærvæsenet, ikke gaa med til Folke-

afstemning? Det vilde jo være en glimrende Sejr for det ærede Medlem, hvis han vandt ved Folkeafstemningen, og det er ganske uforstaaeligt, at man ikke vil tage den Mulighed for at vinde, som ligger deri. Nej, Sagen er, at det ærede Medlem ved, at han vil tabe, og derfor vil han ikke gaa med til Folkeafstemning.

Det forekommer mig, at Hovedfejlen ved de to Ordføreres Taler var, at de bevægede sig i Tiden fra før 1914; de er ikke naaet til 1924; alle deres Argumenter bundede i Virkeligheden i den gamle Tid, i Tiden før Verdenskrigen, og det, de skulde have været ind paa, nemlig, at Folkeforbundet hindrede os i Afrustning, kunde de af gode Grunde ikke komme ind paa, de kredsede udenom ligesom Katten om den varme Grød. Men Folkeforbundet kræver jo Nedrustning og ikke mere Militærvæsen, det kræver tværtimod, at vi skal bort fra Militærvæsen, og skønt de ærede Medlemmer Hr. Moltesen og Hr. Holger Andersen har gaaet dernede i Genève en hel Maaned og orienteret sig til den forkerte Side, har de aldeles ikke noget Argument at hente fra Folkeforbundet; hverken i Pagten eller i de Resolutioner, der er kommet dernedefra, har de noget at hente om denne Sag. Nej, naar man skulde have Argumenter, maatte man gaa tilbage til Tiden før 1914, og saa kørte man op med Folkeretslærere fra den Tid, og hvad de havde sagt andre Steder, i andre Lande, om vor Sag. Det gjorde de to ærede Ordførere forleden, og det gjorde det ærede Medlem Hr. Axel Møller i Gaar.

Men nu er det jo ikke disse gamle Folkeretslæreres Udtalelser, vi skal have frem, det er, hvad Folkeforbundet siger om den Ting. Vi er gaaet ind i Folkeforbundet for at bøje os for dets Vilkaar og ikke af en helt anden Grund. Men saa henviser man til andre Lande, navnlig til Sverige, til Hr. Branting. Hr. Branting er altid en udmærket Mand hernede; men ovre i Sverige er han aabenbart ikke nær saa rar, naar Venstremænd og Højremænd omtaler ham; han er akkurat lige saa god i deres Øjne og i deres Presse, som vi Socialdemokrater er i Venstrepressen og Højrepressen hernede. Socialdemokraterne gør sig i det hele bedst i Venstrepressen og Højrepressen, naar de er langt borte, i andre Lande, ikke naar de er nær ved. Men i øvrigt kan Sverige slet ikke sammenlignes med Danmark. Sverige er jo et meget rigt Land, et Land med langt flere Hjælpekilder, navnlig Malm og Træ og store Vandfald, som vi Danske slet ikke har, og ogsaa en anden Beliggenhed, som gør, at